

ANDĚLSKÉ vnučnutí

JÁHEN JOSEF JANŠTA

ZASEDÁNÍ OBECNÍHO ZASTUPITELSTVA.
Mezi přítomnými občany je v první řadě maminka s jedenáctiletým Vaškem. Vzadu za plným sálem lidí je tatínek se čtyřmi Vaškovými sourozenci: staršími Aničkou a Petrem a mladšími Klárkou a Terezkou.

Vašek bude dnes odměněn za statečný skutek. Co se vlastně stalo? Bylo to v zimě. Dopoledne padal mokřý sníh, všude byla břečka. Po poledni se náhle ochladilo. Za zatáčkou pod dlouhým kopcem vzniklo na silnici takřka kluziště. Srazila se tam dvě auta. Najednou tam byl houf lidí, někteří pomáhali, jiní jenom stáli. Jediný Vašek však zaslechl vzdálený hukot kamionu nad vesnicí. Jeď ho zastavit, zaslechl vnitřní vnučnutí. Rozjel se na svém kole do kopce vstříc kamionu. Silnice tu byla mokrá, ale posypaná. Kamion se blížil. Jak

ho zastavím? Ptal se Vašek sám sebe. Musím se postavit před něho, jinak si mě nevšimne. Vašek stávil kolo napříč silnice a mává na příjždějícího obra. Řidič si ho všimá a brzdí, jak může. Troubí, protože ví, že na krátkou vzdálenost kamion nezabrzdí. Vašek slyší troubení i vnučnutí v duši – utíká i s kolem mimo silnici. Zachránil tak sebe i mnoho lidí, neboť za zatáčkou by neovladatelný kamion smetl všechno, co by mu stálo v cestě.

Starosta volá Vaška na pódium, kde mu celý sál tleská. První muž obce se ho ptá: „Vašku, jak jsi to dokázal?“ „Vnukl mi to anděl strážný, a tak jsem ho poslechl.“ „Věděl jsi, že riskuješ?“ „Panna Maria taky riskovala, když poslechla anděla a stala se Matkou Božího Syna.“ „Od koho to víš?“ „Pan farář nám to říkal v náboženství.“

Lidé tleskají nejenom v této chvíli, ale i později, když starosta oznamuje, že zastupitelstvo se jednomyslně rozhodlo darovat za mimořádný statečný skutek Vaškovi mimořádnou odměnu – dvoutýdenní pobyt u moře pro celou rodinu. Dostali tak dovolenou, kterou by si sedmičlenná rodina nemohla nikdy dovolit.

Ilustrace: Jiří Vancůra

Ilustrace: Jiří Vancůra

Vítězem se stává...

Chvilé napětí... a jsou tu výherci Krále kvízů.

Jak jsme slíbili, vyhlášíme ty nejlepší z vás, kteří do konce březnového kola získali nejvíc bodů v obou kategoriích. V mladší kategorii mazánků je to **Damián Mokrejš** s 39 body, v kategorii mazáků se na nejvyšší příčce umístil **Tomáš Hájek** se ziskem 38 bodů. Oba se mohou těšit na **penny board**, se kterým si určitě užijí mnoho zábavy.

Nevyhrál jsi? Nezoufej, král kvízů stále pokračuje a každý má možnost se zapojit. Důležité je nevynechat žádné kolo soutěže. Už nyní chystáme ceny na další vyhlášení. Více se dozvíš v příštích číslech.

Foto: duh84 - Adobe stock

NÁVRAT

OTEC ŠTĚPÁN SMOLEN

KRÁLE

„Slyšte příběh z dávných dob o mládí syna Gundulfova, podle podání Eadmera, hrdinova věrného druha.“

Pokud si po první větě myslíte, že se pokouším parodovat Tolkiena, pak se pletete. Pokud se domníváte, že se prostě snažím sesmolit jednostránkové pokračování tisícistránkové knihy a chci vám nakukat, že Gandalf přišel o svá „a“ a zjistil, že má syna, pletete se taky. A pokud si říkáte, že jsem nejspíš někdo, komu hráblo poté, co mu pelhřimovská mládež pustila po sobě všechny tři díly Pána prstenů, pak se sice nepletete, ale s obsahem následujícího článku to nemá nic společného.

Řeč bude o skutečném synu Gundulfovou, o Anselmovi, šlechtici z Aosty, ze severoitalského podhůří Alp, který měl jako malý kluk kdysi, skoro před tisíci lety, sen. A v tom snu viděl hory, proti nimž je Sněžka sprostý krtinec, a na nejvyšším vrcholu těch hor zahlédl palác a v tom paláci Krále, který mu dal jíst bělostný chléb.

Když se Anselm ze sna probudil, tušil, že má být mnichem. Špitnul pak o tom nápadu u večere a matka se něžně usmála a otec začal řvát. Byl celý rudý, bušil pěstí do stolu, bušil do stolu rozjedenou kachnou, kterou v té pěstí držel, a ta kachna létala kolem. Psi pod stolem se radovali a Anselm měl náladu pod psa.

Gundulf zůstal neobomný. Svůj názor nezměnil následujícího dne ani následujícího roku. Prvorozený syn prostě žádným modlilem nebude. Bude slušným, boječtivým šlechticem jako všichni předkové. Avšak tohle neústupné ne připravilo Anselma o zdraví. Rozstonal se a ulehl. A protože ulehl v raném středověku, počítalo se s tím, že už nevstane. Nemocný poprosil otce, aby alespoň nyní, na smrtel-

ném loži, směl obléci benediktinský hábit, v němž už léta toužil sloužit Králi. Avšak Gundulf nevyměkl ani nyní, synovi se vysmál, a když pak Anselm překvapivě vstal, vstal na těle zdrav, ale s otrávenou duší.

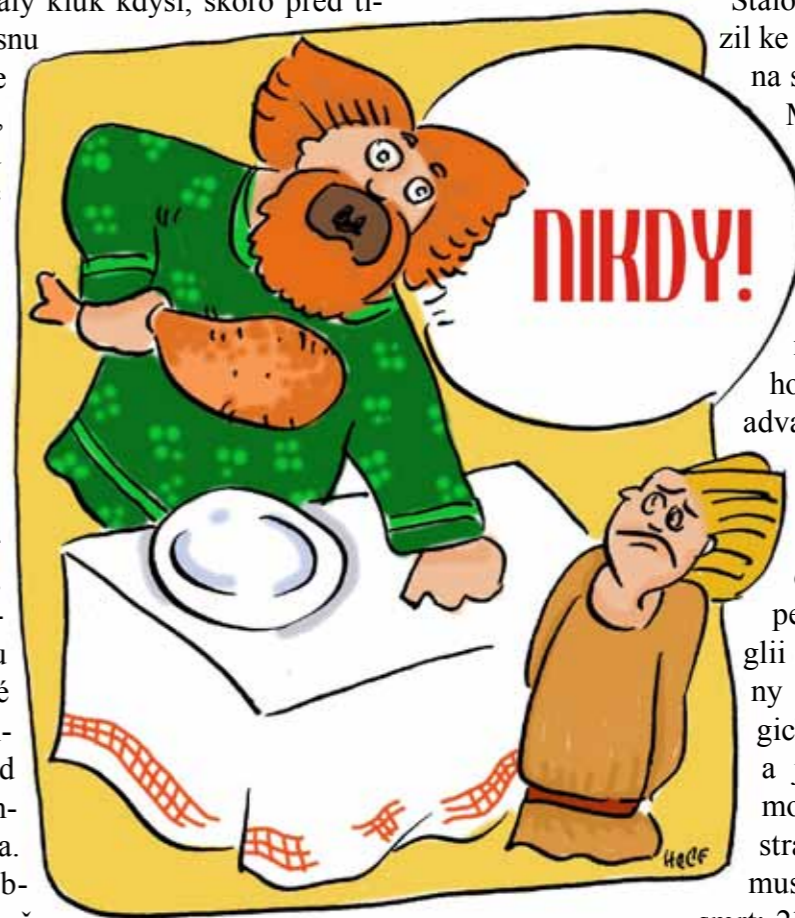
Po čase však s nemocí ulehla také matka – Ermenberga se jmenovala a navzdory jménu to byla jemná a zbožná žena, plná chuti do života. Bohužel za ní však přišel raně středověký lékař. Teprve po matčině pohřbu se Gundulf vzpamatoval a dal se na pokání – chodil bos a mučil se posty a byl by rád mučil posty i svého syna, ale ten se mezitím zatvrdil proti Bohu i lidem. Lhostejný vůči vlastnímu životu podnikl Anselm bláznivou výpravu přes Alpy do Francie a tam žil jako darmošlap a tulák, který nepřichází odnikud a nemíří nikam.

Stalo se po letech, že dorazil ke klášteru. Bylo to daleko na severu, až v Normandii.

Mniši zpustlého cizince nakrmili a dovolili mu pár dní, pár týdnů, pár měsíců zůstat. Řád práce a modlitby postupně zacelil staré rány a Anselm se rozhodl už neodejít. V sedmadvaceti se stal mnichem.

O tři roky později převorem. Po patnácti letech pak opatem a po dalších patnácti biskupem v Canterbury, v Anglii za mořem. Napsal jedny z nejchytřejších teologických textů středověku a jedny z nejkrásnějších modliteb. Ale to vše teď stranou. My na této stránce musíme stihnout ještě jeho smrt: 21. dubna 1109 ležel sta-

řec ve svém paláci a všichni věděli, že nedožije noci. Jeden z benediktinů, snad sám Eadmer, mu předčítal evangelium onoho dne. Když dospěl ke slovům „budete jíst a pít u mého stolu v mém království“, pohlédl na umírajícího. Anselmovi – chlapeci z Aosty, mnichu z Le Bec, biskupovi z Canterbury – zazařily oči. Znovu viděl Krále.

Ilustrace: Helena Filčíková